

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ.

Ρεμβάζει μελαγχολική ἡ κόρη τῶν ὀνείρων
Κ' εἰς μυστικούς ὁρίζονται· τὸ βλέμμα της βοῦίζεται·
Διόκει· πόθον ἀγνωστον ἐν μέτρῳ τῶν ἀπείρων·
Ἡ νύξ τὴν βλέπει κατηφής καὶ ἡ ἡμέρα εἶρων
Καὶ ἡ γλυκεῖα της μορφή εἰς ἄλγους χρωματίζεται.

—
"ὦ, ποῖον ὄνειρον γλυκὺ τὸν νοῦν της παραδαίρει!
"ὦ, τὸ ἡλιοτρόπιον γυρίζει πρὸς τὸν ἥλιον,
Ἀναμνήσεις τις γόησα ἄλλου τὴν μεταφέρει
Καὶ ἀφαιρεῖται συνεχῶς καὶ τρισευδαίων χαίρει
Ἐνίοτε, ὡς χαρμὴν τοῦ ἔαρος ἀνυψῶν.

—
Τὴν ἀφωγνίζει πλὴν εὐθὺς· πικρὰ πραγματικότης
Καὶ ἡ χαρὰ της, ὡς ψευδὴς χαρὰ, ἀπομακρύνεται·
Ἡ ἀνθρᾶ της ὥχριξ ἐν στεναγμοῖς νεότης
Καὶ πάττει ἡ πολυπόνος τοῦ βίου ταξιδιωτὶς
Καὶ σκεπτικὴ, μετάνιωπος, συνήθως ἐπιφάνεται.

—
"Ὅταν ἐρήμωσι κυκλοῖ τὴν φλογερὰν καρδίαν,
"Ὅπότεν πάσχη ἡ ψυχὴ δι' ἓνα πόθον πάλλουσα,
Ἐπίσταται μαρτύριον ὁδόνης, ἀφουξίαν,
Μὴ μίαν μόνον τρέφεται ἀνάμνησιν γλυκεῖαν,
Καὶ μειδιᾷ, ὡς ἄνοιξις ἐνίο· ἀναθάλλουσα

—
Μὴ τῆς ταράττεται, ὃ μὴ τοὺς κύκλους τοὺς γλυκεῖς της!
Κλεισμένη εἶνε δι' ἡμᾶς· ἡ συμπαθὴς καρδίᾳ της
Ἄλλου ἀνθρῶς ἢ προσφιλὸς, παρήγορος ἐλπίς της
Ἄλλου τὸν νοῦν της προσηλοῦν ἀγάπη της καὶ πίστις
Καὶ στρέφονται οἱ πόθοι της καὶ θάλλ' ἡ εὐτυχία της.
(Ἀργος 1884)

Δ Κ Βαρδουνιώτης

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Οἱ τρεῖς μάγοι βασιλεῖς, Βαλθάσαρ, Μελχίωρ καὶ Γασπάρ, φέροντες λίθον καὶ σμύρναν, εἶχον ἐκκινήσει πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ βρέφους Ἰησοῦ· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐγνώριζον τὴν ἄγους εἰς Βηθλεὲμ, ἐξετράπησαν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἀφ' οὗ διήλθον ἐκτεταταμένον τι δάσος, ἐφθοῶσαν περὶ λύχων ἀρκῆς εἰς τινὰ πολίχνην τῆς χώρας τῶν Langres Ἦσαν κεκμηγότες· οἱ βραχιόνες των εἶχον ἀποκάμει ἐκ τοῦ βάρους τῶν σκευῶν, ἅτινα περιεῖχον τὰ διὰ τῶν υἱὸν τῆς Μαρίας πρωωρισμένα μύρα, καὶ, τοῦτο τὸ σπουδαιότερον, εἶχον ἀποθάνει τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης. Ἐκρουσαν λοιπὸν τὴν θύραν τῆς πρώτης οἰκίας τοῦ χωρίου, ὅπως ζητήσωσι φιλοξενίαν.

Ἡ οἰκία αὕτη, ἡ μᾶλλον ἡ καλύβη ἐ-

κείνη, κειμένη σχεδὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ τοῦ δάσους, ἀνῆκεν εἰς τινὰ ὑλοτόμον, ὀνόματι Διονύσιον Φλεριώ, ὅστις διήγεν ἐκεῖ μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῶν τεσσάρων του τέκνων βίον εἰς ἄκρον φειδωλόν.

Ἦτο ἐκτισμένη δι' ἀχυρώδους πηλεῦ μὲ στέγην ἐκ πηλίνων κεράμων καὶ βρύων δι' ὧν τὸ ὕδωρ διυλίζετο ἐν ἡμέραις μεγάλης βροχῆς.

Οἱ τρεῖς βασιλεῖς καταβεβλημένοι ἐκ τοῦ κακμάτου ἔκρουσαν τὴν θύραν, καὶ, ὅτε ὁ ὑλοτόμος τὴν ἤνοιξε, τὸν παρεκάλεσαν ἵνα τοῖς δώσῃ νὰ φάγωσι καὶ τοῖς ἐπιτρέψῃ νὰ κοιμηθῶσιν ἐν τῇ καλύβῃ του.

— Δυστυχῶς! καλοὶ μου ἄνθρωποι, τοῖς εἶπεν ὁ Φλεριώ, δὲν ἔχω ἡ μίαν κλίνην διὰ τὸν ἑαυτόν μου καὶ μίαν ἀθλίαν στρωμνὴν διὰ τὰ τέκνα μου· ὅσον δὲ ἀφορᾷ περὶ τροφῆς δὲν ὀχᾷ δυνηθῶμεν νὰ σῶ· προσφέρωμεν εἰμὴ ὀλίγα γαιόμηλα βραστὰ καὶ ἄρτον ἀπὸ σίκαλιν. Οὐχ' ἤττον ὅμως εἰσέλθετε, καὶ, ἐὰν δὲν εἶνε δύσκολον θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σῶς οἰκονομήσωμεν.

Εἰσῆλθον. Τοῖς προσέφερον γεώμηλα, τὰ ὅποια κατεβρόχθισαν μετὰ μεγάλης ὀρέξεως, καὶ τοῖς παρεχώρησαν τὴν κλίνην των, ἔνθα ἐκοιμήθησαν μὲ χεῖρας ἡνωμένας, ἐκτὸς τοῦ Γασπάρ, ὅστις ἡγάπη τὰς βιωτικὰς ἀνέσεις, καὶ ὅστις ἡσφυκτικὰ εὐρισκόμενος μετὰ τοῦ παχέος Βαλθάσαρ καὶ τοῦ γίγαντος Μελχίωρ.

Τὴν ἐπιοῦσαν, πρὸ τοῦ ἐπικναλάθωσι τὴν πορείαν των, ὁ Βαλθάσαρ, ὅστις ἦτο ὁ μᾶλλον γεννηκιδωρότερος ἐκ τῶν τριῶν, εἶπεν εἰς τὸν Φλεριώ.

— Θὰ σοὶ δώσω κἄτι τι ὅπως σὲ εὐχαριστήσω διὰ τὴν φιλοξενίαν σου.

— Σᾶς ἐφιλοξενήσωμεν προθύμως, ἀλλὰ δὲν ἐλπίζομεν καὶ τίποτε, ἔντιμι ἄνθρωποι! ἀπεκριθὼν ὁ ὑλοτόμος ἐκτείνων ταῦτο χερόνως τὴν χεῖρα του.

— Δὲν ἔχω χρήματα, ἐπινέλαθεν ὁ Βαλθάσαρ, ἀλλὰ θὰ σοὶ ἀφήσω ἓν ἐνθύμημα, τὸ ὅποτον θὰ ἀξίζη καλλήτερον, καὶ, ἐρευνήσας ἐν τῷ θυλακίῳ του ἐξήγαγε μικρὸν Ἀνατολικὸν αὐλόν, ὃν παρουσίασε εἰς τὸν Φλεριώ· καὶ ἐν ᾧ ἐκεῖνος δυσφο-